מאור עינים — כי תבוא

כי ה' האמרת היום וה' האמירך וגו' והובא בתוס' ז"ל בשם המדרש ג' מעידים זה על זה הקדוש ב"ה ושבת וישראל ולכך אומרים בשבת במנחה אתה אחד כו' ומי כעמך ישראל כו' יום מנוחה וקדושה כו' דנודע מ"ש בש"ס אלמלא שמרו ישראל שתי שבתות מיד היו נגאלין ולהבין מה הן השתי שבתות. הענין הוא כי נודע שבשביל ישראל נברא העולם כמ"ש בראשית ברא אלקים וגו' בשביל ישראל שנקראים ראשית תבואתו שכל כוונת הבורא ב"ה היה בבריאת העולם עבור ישראל שיעבדוהו עבודה תמה בדביקות ותשוקה גדולה להשורש שהוא הבורא ב"ה ועל ידי זה מולידים תענוג ותשוקה בבורא ב"ה כביכול שהבורא ב"ה מתענג מאוד ממעשה ועבודת התחתונים יותר מצבא העליונים כמ"ש ישראל מפרנסים לאביהם שבשמים שמכניסים בו יתברך תענוג כביכול וכל זה כשמקרבין את עצמם באמת גמור ואין נפרדים ממנו יתברך. רק להבין אופן הדביקות וההשגה איך הוא כי הלא הבורא ב"ה הוא בלתי בעל תכלית וגבול והאדם הוא בעל גבול ותכלית והאיך אפשר לשני הפכים להתקרב לזה נתן הבורא ב"ה לישראל את השבת שהוא ממוצע בין ישראל לאביהם שבשמים ומאחדן ומקשרן בבורא ב"ה על ידי שיש בו שני החלקים מתדמין בין לישראל ובין להקב"ה כנודע שכל דבר הממוצע בין שני הפכים צריך להיות דומה לשתי הבחינות דנודע מ"ש בזוהר שבת שמא דקב"ה שלים מכל סטרין שהשבת הוא חיות עולם העליון וחיות זה העולם שהוא אצילות כבודו יתברך שמשתלשל ומתצמצם בזה יום השביעי שהוא בזה העולם והיום השביעי שנקרא שבת אצלנו הוא כמו גוף ולבוש ליום השבת עילאה דאיהו שמא דקב"ה כאמור לעיל ובחינת שבת עילאה הוא נשמת כל העולם שחוזר חלילה תמיד בששת ימים ויום השביעי הוא שבת שהשבת עילאה מתצמם בזה היום והוא חיות כל העולם. שעל כן נאמר מות יומת כי בזה שהוא מחלל את השבת ואינו מקיימו מסלק החיות העליון שבת עילאה שהוא בחי' נשמת העולם מן העולם ונמצא הורג את העולם שמסלק נשמתו ממנו ולשון מחלל הוא מלשון כי ימצא חלל שהוא לשון נטילת נשמה וע"כ ענשו גם כן כך מות יומת ועל ידי השבת שמקיימים את השבת שהוא בחי' שתי שבתות שבת עילאה ושבת תתאה שהוא בנשמה וחיות כבוד שמו יתברך המלובש ביום הז' שהוא בזמן וגבול יש כח להשבת להיות ממוצע בין ישראל לאביהם שבשמים לדבקה בו יתברך. שעל כן אמרו רז"ל על מה שכתוב (בראשית ב', ב') ויכל ביום השביעי גו' מה היה העולם חסר מנוחה בא שבת בא מנוחה כלתה ונגמרה המלאכה להבין הלא המנוחה לא למלאכה יחשב ואדרבה השביתה מן המלאכה ואם כן לאיזה כוונת קוראה הכתוב מלאכה כמ"ש שם מלאכתו אשר עשה:

אך האמת הוא כאמור שהשבת הוא נשמת כל העולם וצבאיו וכל הדברים שנבראו בששת ימי בראשית לא נגמרה מלאכתן בלבוש גופני ונפשי שיהא להן נשמה עד ביאת השבת שאז כלתה ונגמרה המלאכה בגוף ונשמה שהושפע בכל הנבראים החיות העליון מהבורא יתברך ואז הוא שלימות הבריאה וגמרה. וזהו אלמלא שמרו ישראל שתי שבתות שהוא כאמור לעיל בחי' שבת עילאה שהוא אור כבודו יתברך החיות העליון שעליו נאמר שמא דקב"ה שלימו דכל סיטרין ושבת היותי שהוא היום הז' בפועל הוא בזה העולם בזמן מיד היו נגאלין שעל ידי זה היו מתקרבים את עצמם מאוד להבורא ב"ה ויתברר כל הטוב מן הרע בשלימות גמור עד שיבא משיח כי כל אחד כפי שומרו השבתות כך הוא התקרבותו לבורא ב"ה ואם הוא בלא שלימות שאין שמירתן שלימה לכך אין שלימות גמורה שיהיו נגאלים אבל אם היה שמירה גמורה בבחינת שתי השבתות בשלימות היה ההתקרבות גם כן בשלימות הגמור עד שהיו נגאלים. ולכך אמרו בזוהר דבשבתא מתנשי מכולהו כל רוגזין וכל עצבות וכל דינין וכל פולחנין קשין הדא הוא דכתיב ביום הניח ה' לך מעצבך ומרוגזך ומעבדך הקשה כי על ידי שהשבת הוא שלימו דכל סיטרין דהוא שמיה דקב"ה ובמקום שלימות אין שום חסרון מאחר שעל ידי השבת הוא הדביקות בבורא ב"ה שהוא האמצעי ומאחר שמתדבקים בבורא ב"ה בודאי אין שום חסרון. וע"ז אמרו בשבת יהיה דומה לך כאלו כל מלאכתך עשויה דצורך המלאכה הוא מחמת שאם לא יעשה זאת המלאכה יהי חסר אותו דבר הצריך לו לעשות אבל בשבת שהוא שלימת אין לו לעשות מלאכה שאינו חסר כלום שהוא דבוק בהשלימות והבן. ולכך אמרו שבת וינפש ודרשו רז"ל כיון ששבת ווי אבדה נפש שהוא כאמור בזוהר הנ"ל שכיון שבא השבת אבדה הנפש בחי' ויי שהוא מורא על חסרון ועוצבה שעל זאת אומר ווי רק שעל ידי השבת נאבד הווי מהנפש. וזהו גם כן מה שאמרו מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה לך והודיעם ולשון והודיעם הוא לשון התחברות כנודע שעל ידי השבת יהיה להם התחברות והתקשרות באורי שמי הגדול שבלעדו לא היו יכולים לקרב אצלי מחמת שהוא ב' הפכים כאמור אך בהורדת השבת העליון אור שם כבודו יתברך בזה

העולם יכולים ישראל לדבק בהבורא ב"ה באור שפעת אורו שמשפיע בהן שכינתו על ידי שהן נקראים חלק ה' עמו ונעשים עמו אחדות יתברך שמו ונקראים גוי אחד בארץ והבורא ב"ה נקרא אחד כמ"ש ה' אחד. אך להבין איך אפשרות הדבר שיהיו ישראל נקראים א' בשם המכונה להשם יתברך והלא הוא אחד ואין שני לו שכל אחד זולתו הוא אחד עובר מאחר שיש לו שני אך האמת הוא כי הבורא ב"ה וישראל כשהן מתאחדין בו יתברך נקראים גם כן אחד בשמו יתברך מאחר שכשהן נאחדים ומדובקים אצלו נשפע ונאצל בתוכן חלקיו ממש שכללות ישראל כשהן דבוקים להכל שמשם נשפעין החלקים נעשה אחד באמת והוא יחוד שמו הגדול דוקא על ידי זה שאז דוקא נקרא הוא יתברך אחד לא כשהן נפרדין ח"ו שאז כביכול אין שמו שלם כמ"ש (שמות י"ז, ט"ז) מלחמה לה' בעמלק מדור דור שהוא מלחמת היצר הרע שנק' נרגן מפריד אלוף (משלי ט"ז, כ"ח) מפריד אלופו של עולם משכינתיה השוכן בתחתונים שאין השם שלם ואין הכסא שלם כביכול כמבואר אצלנו במקום אחר באריכות מזה ועל ידי שהם מתאחדין בו יתברך נעשים עמו א' גמור ונעשה שמו שלם על ידי שמוחין זכר עמלק שהוא התגברות על היצר הרע כי אחד עולה י"ג ושני פעמים אחד הוא כ"ו כמספר שם הוי"ה ב"ה שעל ידי שישראל נקראים גם כן אחד בהתאחד חלקיהם בהכל ונמצא הוא א' ושמו א' וישראל א' שמחמת הב' פעמים אחד שבו ובישראל נעשה אחדות אחד ומספר השם הוי"ה ב"ה והבן. וכל זה על ידי שמירת שבת כהלכתו שמביא את ישראל כנ"ל שלכך אמרו במס' שבת שומר שבת מחללו אל תקרי מחללו אלא מחול לו שעיקר התשובה הוא על ידי שמירת השבת שאינו יכול לבוא לתשובה גמורה אלא על ידי שבת שהוא אותיות תשב שהוא המקרב ומשיב את האדם לבורא ב"ה ואינו יוכל לבורא לידי תורה גם כן כי אם על ידי שמירת שבת שלכך קודם נתינת התורה שבת במרה נצטוו בכדי שאחר זה יהיו יכולים להתקרב לו יתברך לקבל תורתו וגם נודע שלכולי עלמא בשבת ניתנה תורה לכוונה זו שעל ידה הוא עיקר קבלת התורה וכן הוא תמיד לעשות את השבת לדורתם שעל ידי השבת זוכה לתורה ותשובה תמיד אמן נצח סלה ועד ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

במסכת סוטה כיצד כתבו ישראל את התורה ר"י אומר על גבי אבנים כתבוה שנאמר וכתבת על האבנים וגו' ואחר כך סדוהו בס"ד אמר לו ר"ש לדברך האיך למדו אומות העולם את התורה אמר לו בינה יתירה נתן הקב"ה באומות העולם ושגרו נוטירון שלהם וקלפו את הסיד והשיאוה רש"א על גבי הסיד כתבוה וכתבו להן למטה למען אשר לא ילמדו כו' ע"ש בגמ' דעיקר הפלוגתא שר"ש סובר שאותן שהם חוץ לגבול ארץ ישראל אינן בכלל לא תחיה וכתבו להן שיחזרו בתשובה וילמדו התורה ור"י סבר כולם בכלל לא תחיה בענין שכיסו להם התורה כדי שלא ילמדו וכמו שכתב רש"י ז"ל והנה הפלוגתא אינו מובן כי לאיזה טעם כתבו התורה לרבי יהודה:

אך דנודע כי כל חיות העמים הוא מנשמות הנפולין שביניהם שנפלו על ידי חטא אדם הראשון ודורות שאחריו ומשם באים נשמות הגרים כל אותן שאצלו בחי' הנצוצות הקדושים מלובש בא להתגייר מה שאין כן השאר כי איך יתקרב רע גמור אל הטוב הגמור אם לא שיהא לו בחי' מצוע שעל ידו יתאחד אל הקדושה וצריך לקבלם אל הקדושה אך שצריך לאיים עליו ולהודיעו עונשן של עבירות שאם יפרוש יפרוש ואין מדקדקין בו יותר מדאי כנודע הכל הוא לבחון אם בא להתגייר מחמת שיש בו בחי' טוב ניצוץ הקדוש ולכך אין מקבלים גרים לימות המשיח כי הטוב שבהן יוברר מהן ובודאי רצונם להתגייר אינו אלא משום שולחן מלכים שכאמור בגמרא והגוים שאין בהם נשמות מן הקדושה אף שהן באין ללמוד התורה רואים בתוכה דברי מינות כפי רצון של כל א' מהם כנודע שיש גוים שלומדים התורה ולומדים משם מינותיהם מאחר שהם חוץ לגבול הקדושה אין רואים שום אמת כנודע כי מה שחוץ לגבול הקדושה הוא בחי' השקר והקליפות. כמאמרינו על מ"ש גבי נחש שאמר לחוה כשם שאין מיתה בנגיעה כך אין מיתה באכילה על ידי שדחפה ונגעה בו והיא על ידי שהוסיפה על צווי המקום ואמרה לא תאכלו ולא תגעו וגו' והנה היא ידעה שלא נצטווה על הנגיעה והאיך שמעה לו מה שאמר כשם שאין מיתה בנגיעה כך אין מיתה באכילה אך שהתורה יש לה גבול שנקרא גבול הקדושה ולכך נאמר לא תוסיפו עליו ולא תגרעו וגו' רק מה שהוסיפו הסופרים גדרים שהוא גם כן גבול הקדושה ושיעור קומת התורה כמבואר אצלנו במקום אחר שהוא בחי' השערות שהן משמרם לאברים ע"ש אבל זולת זה כמוסיף יוצא חוץ לגבול הקדושה ועל ידי כן בא לבחי' שקר ואינו יכול לראות האמת בתורה וזהו דחפה רצה לומר על ידי שהוסיפה יצאת מגבול הקדושה ודחפה למקום השקר ולכך לא ראתה האמת:

וזהו שסובר רבי יהודה כי התורה לא נכתבה אלא בשביל אותן שיש להם בחי' טוב אבל אותן שאין בהן טוב אדרבה אנו רואים שבינה יתירה שהוא לשון מותרות. על כאן מצאתי בהעתק: